

MEDİHA SELDA AVCI

Hayatın Rüzgârında Buluşmak

Girit'ten Öteye...

Remzi Kitabevi

MEDİHA SELDA AVCI 1961 yılında Ankara’da doğdu. Altı yaşından itibaren İstanbul’da yaşamaya başlamıştır. Lise eğitimini tamamladıktan sonra, genç yaşta evlenmiş ve bir kız çocuğu annesi olmuştur. Yaşamı boyunca farklı kültürleri ve gelenekleri tanımaya duyduğu merakı yaratıcılıkla birleştirip, bir kitapta toplamak istemiştir. Bir buçuk yıllık yazarlık eğitimi, araştırma ve hazırlık sürecinin ardından ilk romanı *Hayatın Rüzgârında Buluşmak*’ı kaleme almıştır.

MEDİHA SELDA AVCI

Hayatın
Rüzgârında
Buluşmak

Girit'ten Öteye...

Remzi Kitabevi

HAYATIN RÜZGÂRINDA BULUŞMAK / Mediha Selda Avcı

© Remzi Kitabevi, 2026

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Hasan Selim Hacıoğlu

Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2269-9

BİRİNCİ BASIM: Ocak 2026

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika No: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No. 77, Bağcılar-İstanbul

Sertifika No: 44903 / Tel (212) 629 0615

Kızım MELİS'e...

*Bu kitapta geçen kiři adları
ve bazı ayrıntılar hayal ürünüdür.
Benzerlikler tümüyle rastlantıdır.*

GİRİT'TEN KALBİNİ DE GÖTÜR

Düğünün ertesi sabahı, hamamı yeni gelin hazırladı. Önce kocası Bekir, sonra kendi yıkanıp abdestlerini aldılar. Nesibe çeyizinden getirdiği kanaviçe işli seccadeyi yatağın kenarına serdi. Üstüne de tespihi koydu. Özenle hazırlamıştı kocasına. Sonra da kendi seccadesini yatağın öbür tarafına serdi. Seccade bordo atlas üzerine gümüş sırma işliydi. Bekir'in annesi hediye etmişti. Ona da kocasının annesi... Doksan dokuzluk akik tespihle birlikte... Böylece ailenin üçüncü nesil gelinine geçmişti seccade. Nesibe başını secdeye koyunca, alnına bir şeyin değdiğini hissetti. Namaz bitince elini yıpranmış kumaşın üzerinde gezdirdi. Kumaşla astar arasındaki şeyin ne olduğunu merak etti. Hafifçe dikişi gevşetti. Bir muskaydı bu. Tedirgin oldu. Sonra besmeleyle eline aldı. Büyü olabilir miydi? Belki de Bekir'in babaannesi gelinine yapmıştı. Ya da kendi kaynanası ona... "Tövbe tövbe... Günaha mı giriyorum? San ki illa kaynanalar yaparmış gibi..." diye geçirdi içinden. İyi ki kocasının odadan çıkmasını beklemişti. Onun daha ilk günden bu fesatlığına şahit olmasını istemezdi doğrusu. Daha da ileri giderek muskanın içini açtı. Sararmış kâğıtta bir yazı vardı: "Rabb'im, bu seccadeye baş koyan geline hayırlı evlatlar nasip etsin. Amin!.." yazıyordu. Ne güzel bir duaydı. Kim yazmıştı acaba? Muskayı bulduğunda aklından geçenlerden utandı. Ama muskanın sırrına vakıf olan ilk gelin olduğu için de gururlandı. Belki kaynanası da fark etmişti. Ama cesaret edememişti

açıp bakmaya. Sonra tekrar astarın içine koyup dikti. O da gelinine verecekti bu emaneti.

10

Yeni evinde ilk günüydü. Dün, doğduğu evden gelin çıkmıştı. Her Giritli kız gibi ailesinin kıymetlisiydi. Hüzünlü bir mutlulukla ayrılmıştı. Beline kırmızı kuşağını üç kere dolandırıp bağlamıştı babası. Kızını evden uğurlarken, “Gidiyorsun. Güle güle git. Evin direği gidiyor. Temelleri ağlıyor,” diye mâni söylemişti. Düğün için uzun uzun hazırlanan masalar, bembeyaz örtülerle bezeliydi. Yabani otlardan yapılmış Girit yemekleri, mezeleri, börekleri olmazsa olmazlarıydı. Cümbüşler, sazlar, şarkılar, türküler ise eğlencenin bahanesiydi.

Nesibe’nin üç görünmcesi vardı. Üçü de evliydi. Biri İstanbul’a gelin gitmişti. Türkiye’den görevli gelen bir memur görmüş, âşık olmuştu Macide’ye. O da onu sevmişti. Aile önce “Olmaz!..” demişti. “Bunca uzağa kız verilmez. Anası hasreti-ne dayanamaz,” deseler de damadın işini, gücünü, efendiliğini pek beğenmişlerdi. “Kızınız kıymetlimdir. Yeri başımın üstüdür. Ana babamın tek gelinidir,” deyip gönüllerini almıştı damat namzedi. Hiç de pişman etmemişti. Diğer iki kız Hanya’da evlenmişlerdi. Bekir’in babası İhsan Bey, etliye sütlüye karışmayan, kendi hâlinde sessiz bir adamdı. Ama annesi Güzin Hanım, evi tek eliyle çevirebilecek otorite ve güçteydi. Onun kaynanası da öyleydi. Aslında çok değer verseler de her kaynananın gelini üzerinde hafif tatlı bir güç gösterisi vardı hâliyle. Nesibe akıllı bir kızdı. Güzin Hanım’ı önce izledi. Sonra hamlesini yaptı. Cilvesiyle kocasını, tatlı diliyle kaynatasını safına çekti. Sonra da muskanın sırrından mıdır? Bilinmez. Her sene bir çocuk yaptı. Zavallı kaynana iş güç, çocuk gürültüsü derken erkenden yaşlandı. Bayrağı da gelinine teslim etti. Önce Mustafa doğdu. Ardından üç kızları daha oldu. Evleri küçük geliyordu. Güzin Hanım oğlunu ayrı eve çıkartmak istiyordu istemesine ama şehirde ev bulmak zordu artık. Kurtuluş Savaşı yeni bitmişti. Yunanlı-

ların mağlubiyeti, Türkiye’de yaşayan Rumları huzursuz etmeye başlamıştı. Kendilerinden intikam alınacağını düşünüyorlardı. Bu nedenle de ülkeden kaçıyorlardı. Bir kısmı da Girit’e gelmişti. Ama kalacak yere, işe, tarlaya, bağ bahçeye ihtiyaçları vardı. Hanya da bunlardan biriydi.

Nesibe sabah erkenden kalkmıştı. Namazını kıldı. Muskalı seccadesini, duvardaki nişe yerleştirdi. Ev halkı ayaklanmadan yemeği ocağa koyacaktı her zamanki gibi. Bugün kocasının en sevdiği yemeği yapmaya karar vermişti. Terbiyeli, kuzu etli arap-saçı. Ara sıra böyle küçük hoşluklar yapmayı seviyordu. Zira evlendiklerinden beri yatak odalarının dışında hiç yalnız kalamamışlardı. Gençtiler. Biraz ilgi görmek istiyordu hâliyle. Bazen kocasının kendisini süzdüğünü hissedirdi. Fark etmemiş de her zamanki hâliymiş gibi hafiften işvelenirdi. Kaynanası anladığı zamanlarda yüzü düşerdi hemen. Kıskanırdı zaar. Onun kocası Hanya’nın köyünden bir ailedendi. Güzin Hanım ise şehirliydi. Daha görgülü ve rahat yetişmişti. Babası Hanya’da yaşamaları şartıyla vermişti kızını. İhsan Bey’in hatırı sayılır büyüklükte zeytinlikleri vardı. “Kızım rahat eder,” diye düşünmüştü. Ama gel gör ki düz adamdı İhsan Bey. Karısı cilve yapsa hayra yormazdı. Oğlunun karısına bakışını yakaladığı zamanlar dönüp kocasına göz atardı. Çoktan sedirde uyuya kalmış, elindeki tespihini de düşürmüş olurdu. Güzin Hanım yeni yetişme zamanında hem çok güzel hem de heyecan doluydu. Yerinde duramazdı. Arkadaşları kelebek lakabını takmışlardı ona. Nerede duracağı belli olmazdı. Annesi bu yüzden kendinden biraz büyük biriyle evlenmesini istemişti. Onu çekip çevirsin, dizginlesin diye. Ama analar da bazen yanılır. Zamanla hayalini kurduklarını değil, kurmak istemediklerini yaşadı zavallı genç kız. Evlatları hariç. Onlara hep çok düşküncü. Nesibe’yi kıskanması da ondandı biraz. Tek oğlunu paylaşamıyordu.

Tencereye bolca zeytinyağı koydu Nesibe. Doğradığı soğanları da içine attı. Başladı kavurmaya. Onlar bir güzel pembeleşe

dursun. Bir kaşık üzüm pekmezi attı ağzına. Kansızlık için her sabah aç karnına içiyordu. Birden içi bulandı. Hem de nasıl... Açık kapıdan bahçeye zor attı kendini. Midesindeki pekmezi olduğu gibi çıkardı. Birkaç kere boş boş öğürdükten sonra, derin bir nefes aldı. Eyvah eyvah! Korktuğu başına gelmişti. Gebeydi. Zaten günü de gecikmişti. Allah biliyor ya bu seferkini hiç istemiyordu. Çocukları büyümüştü. En sonuncunun üzerinden on bir yıl geçmişti. Eve de zor sığıyorlardı zaten. Kendine mi kızsın, kocasına mı bilemedi. Kendine daha çok kızdı. Kocasına kıvırttığı akşamlardan birinde hamile kalmış olacaktı. O sırada Güzin Hanım da uyanmış, mutfığa gelmişti. Onu görünce Nesibe bahçede duran su dolu kovayı aldı. Kapının önüne döküverdi. Kaynanası gelininin solmuş yüzünü görünce, “Hayrola kızım? Hasta mısın?” diye sordu. Nesibe sandalyeye oturuverdi, omuzları düşmüş bir hâlde. Güzin Hanım boynundaki yemeniyi soğuk suyla ıslatıp yüzünü sildi. “Gebeyim. Ama bu sefer doğurmaya niyetim yok. Ebe Nazife ablaya deyivercem. Bana bir ilaç hazırlayıversin çok gecikmeden.” Kaynana, bıkkın bir şekilde iç çekti. “Onu yapmadan önce düşünecektiniz. Tedbirli olacaktınız. Allah’ın verdiği canı almak sana mı düşer? Vebali tüm ailenin boynuna olur maazallah. Baban bu yaz mutfağın yanına bir oda daha yapacak. Ferahlarınız inşallah,” diyerek teselli etmeye mi çalıştı yoksa yeri gelmişken lafını mı soktu? Bilinmez artık. Nesibe teselli olamasa da yapacak bir şey yoktu. Kocasını da razı değildi. Bu çocuk doğacaktı. Neyse ki gebelikleri ve doğumları kolay geçiyordu. Bu da öyle oldu. Zayıf bir oğlan doğurdu. Adını Maksut koydular. Göğüsleri dolgundu. Sütü de yarıyordu. Hemmen toparladı bebesi. Anasına gülücükler atmaya bile başladı. Ama Nesibe’nin işten güçten başını kaldıracak hâli yoktu. Nereden görecekti o gülücükleri. Sabah kaynanasının kucağına atıp akşam yatmaya götürürken alıyordu bebeğini. Aralarda emzirip tekrar veriyordu. Bunu biraz da mahsus yapıyordu. “Sen istedin doğmasını. Al, bak bakalım!” der gibi. Az değildi bu Nesibe de.

Onun da kaynana olmasına az kalmıştı. Mustafa'sı on dört yaşına basmıştı. Oğluna helal süt emmiş, terbiyeli, büyüklerine saygılı, güzel mi güzel, ailelerine uygun bir Müslüman kızı alacaktı. Oğlunu çok sevdiği için onu da sevip sayacaktı. Niyet böyleydi. Ama olacakları ancak Allah bilirdi.

Komşuları Mathilde, Nesibe'nin hem arkadaşı hem dert ortağıydı. Ne zaman içi sıkılsa hemen ona geçer birer kahve yapar, karşılıklı dertleşirlerdi. Kendi annesi ve kız kardeşleri uzak oturuyorlardı. Mathilde'nin de üç oğlu vardı. Hep bir kız evlat istemişti. Ama olmamıştı. Kaynanasından ayrı yaşıyordu. Zamanında kocasının ailesi ayırmıştı evleri. Nesibe çok özeniyordu. Onun da ayrı evi olsaydı keşke. Bir iki kere ima edecek olmuştu. Güzin Hanım hemen alınıp "Ne yapalım kızım? Ölmeden mezara mı girelim?" demişti. Gerçi uygun bir ev bulmak da zordu artık.

Ramazan hazırlıkları başlamıştı. Evde İhsan Bey, Güzin Hanım, Bekir, Mustafa oruç tutuyordu. Nesibe süt verdiği için tutamıyordu. Evin üç kızı da muayyen günlerinin dışında oruçluydular. O günlerde de mutfakta gizlice yiyorlardı. Ama evin erkeklerine belli etmeden iftar ve sahurda sofrada buluşuyor, böylece âdet zamanlarını belli etmemiş oluyorlardı. Bu da Güzin Hanım'ın edep kurallarından biriydi. Ailenin en sevdiği yemekle başlanırdı ramazana hep. Peynirli Girit kabağı ve çullama. Güzin Hanım çullamayı mutlaka kendi yapardı. Bir tepsinin içine açtığı yufkaları güzelce yerleştirir. Zeytinliklerde yetiştirdikleri tavuklardan biri kesilip haşlanır. Etleri didiklenip üzerine konur. Tavuğun ciğeriyle yapılan iç pilav da ilave edilir. Üzerine bir kat daha yufka serildikten sonra fırına verilir ve sıcak sıcak yenirdi. Ev halkının övgüleri de alınınca, değmeyin Güzin Hanım'ın keyfine. Nesibe'nin lor peynirli pidesi olan mizitropites ise çullamadan rol çalacak lezzette olurdu. İftarda mutlaka şilofta veya lor tatlısı da bulunurdu. Bu mübarek ayda Rum komşuları da dışarıda hiçbir şey yemezler, içmezlerdi. Çocuklar bile... Nesibe

ve Güzin Hanım tatlı yaptıkları zaman biraz fazla tutar, onlara da gönderirlerdi. Onlar da sahurda yemeleri için pide ve börek çeşitlerinden ikram ederlerdi. İftara kadar pişirdikleri yemeğin kokusunun dışarı çıkmamasına özen gösterirlerdi. Hatta gündüz soğuk yiyeceklerle geçiştirilirdi. Ramazan'da bir akşam herkes uykuya çekilmişti. Mustafa mahalleden arkadaşlarıyla meydana portakal ağaçlarının altında buluşacaktı. Beğendikleri kızlardan konuşup içlerinde âşık olanları alaya alıyorlardı. Usulca mutfak kapısından çıktı. Kapıyı da aralık bıraktı. Evdekileri uyandırmadan içeri girmeliydi. Bir iki saat sonra döndüğünde açık bıraktığı kapı kapalıydı. Küçük bir mutfak penceresi vardı. Genelde orayı açık bırakırdı annesi. Sessizce şansını denemek istedi. Evet, açıldı! İçerisi kapkaranlıktı. Bir hamlede pencereden içeriye ayağını attı. O da ne? Yumuşak ve sulu bir şeyin içine girdi ayağı. Geri çekmek istedi. Zorlandı. Sonra bir kuvvet başardı. Ayağına büyük gelen terlikleri başta olmak üzere bileğine kadar kayısı reçeline batmıştı. Demek annesi gece kalkıp mutfak kapısını kapatıvermişti. Reçeli de iftardan sonra kaynatmış, soğuması için de pencerenin önüne bırakmıştı. Hızlıca ayağını ve terliğini bahçede yıkayıp eve girdi. Bu sefer reçele girmeden. Bir saat uyudu. Annesi sahura kaldırdı. Masa hazırlanmış, bir kâse de reçel konmuştu. Suçunu itiraf edip etmemeyi düşündü. Evden gizlice çıkıp girdiği öğrenilirse babası kıyameti koparırdı. Nesibe de heba olan bir tencere reçeline yanar, kızılık sopasıyla da kovalardı. En iyisi susmaktı. Gözü bir ara pideyi reçele bana bana yiyen babaannesine takıldı. Her şey için çok geçti artık.

Mathilda'nın kocası Hristo, Bekir'in çocukluk arkadaşıydı. Ailecek görüşürlerdi. Hristolar Ortodoks Rumlardandı. Yıllarca ötekileştirmeden yaşadılar. Türklerin bayramlarında ziyaretlerine gelirlerdi. Rumların Noel ve Paskalya yortusunda Türkler aynı saygıyı gösterirlerdi. Bekir ile Hristo Mathilda'nın haşladığı yumurtaları boyarken sekiz on tane yer, midelerini bozarlardı. Ama yine de eğlenirlerdi. Çocuklardı. Kendilerine nasıl öğretil-

diyse öyle sevmeyi biliyorlardı. İkisi de aynı topraklarda yaşıyordu. Aynı havayı soluyor, aynı oyunları oynuyorlardı. Bütün çocuklar gibi hep tatil olsun istiyorlardı. Aralarındaki kültür alış-verişi onları zenginleştiriyordu aslında. Farkında olmasalar bile... Büyüyünce aradaki tek kırmızı çizginin dinleri olduğunu fark ettiler. Yine saygıyla... Öyle ki kulaklar kilise çanıyla ezan sesinin garip ahengini bile benimsemişti. Hanya'nın içindeki Aziz Nikola Kilisesi, bu konuda fikir verebilecek ilginçlikteydi. Hem minaresi hem de kilise çanı bulunan tek ibadethaneydi. 1320'de Katolik Kilisesi olarak yapıldı. Osmanlı Devleti zamanında minare eklenerek camiye çevrildi. 1918'de de Rum Ortodoks Kilisesine dönüştürüldü. İki dinin simgesini de taşıyordu. Bekir'in babası kilisenin önünden geçerken fesini çıkarırdı. Böyle tatlı tatlı yaşarken tatsız şeyler de oluyordu. Köylerden gelen haberler çok can sıkmaya başlamıştı. Anadolu'dan kaçarak gelen Rumların kalacak yere ve kendilerini geçindirecek mala ihtiyaçları vardı. Zira oradan gelirken hiçbir şey getirememişlerdi. Ancak Müslüman Türklerin durumu da hiç kolay değildi. Adanya gelen Rumların Girit köylerine yerleşmek istemeleri, konut ve geçim sorunlarını ortaya çıkartmıştı.

Yedi sekiz yaşlarındaiken Bekir ve Hristo yakınlardaki bir tepeye tırmanıp sırtüstü otlara uzanmışlardı. Aynı gökyüzüne bakarak birbirlerine hiç ayrılmamak için söz vermişlerdi. Aynı okula gidip, büyüyünce aynı ailenin kızlarıyla evlenip hatta aynı evde yaşayacaklardı. Çocuk kalpleri sadece istemeyi biliyordu. Bunu mühürlemek için Bekir sivri bir taş aradı, buldu. Uzattılar küçücük avuç içlerini. Önce kendi avucunu çizerek kanattı Bekir. Sonra da Hristo'nunkini. Ellerini birbirine kenetleyip kan kardeşi oldular. Artık kim ayırabilirdi ki? Arada anneleri oyunlarının en güzel yerinde eve çağırıyordu onları. Ama bu da baş edemeyecekleri bir sorun değildi. Bir yolunu bulup gizlice buluyorlardı. Üstelik aynı keçinin memesinden de süt içmişlerdi. Tamamdı canım, kardeşiler artık!.. Büyüdüklerinde bun-

ları hatırladıkça hep neşelenirlerdi. Aile ortamında eşlerine gururla anlatırken çocuklarına da örnek olsun isterlerdi. Ama son zamanlarda iki toplum arasındaki huzursuzlanmalar onları da fazlasıyla üzüyordu. Hatta Bekir'in amcası ailesiyle birlikte köyden kaçmak zorunda kalmıştı. "Bir gün bu zulüm şehirlere de gelir mi?" diye düşündü Bekir. Dokuz nüfuslu aile nereye giderdi? Üstelik babası da yaşlanmıştı. Bütün sorumluluk onun üzerindeydi. Birden omuzlarında bir ağırlık hissetti. Nesibe küçük Maksut'u ensesine oturtuvermişti.

"Azıcık oyalayıver. Bütün gün mememden inmedi. Ne olduy-sa buna, gerdanlık gibi gezsın istiyor boynumda," diyerek nazlandı kocasına. Bir yandan yorgun bacaklarını ovalıyor, bir yandan da kocasının ağzını arıyordu.

"Babam mutfağın yanına oda yapacaktı. Hiçbir hazırlık yapmıyoruz. Köyden malzemeyi getirtsek artık. Kış gelmeden sıvası biterdi," dedi. Bekir derin bir iç çekti. Karısına kıyamazdı. Görücü usulü evlenmiş olsalar bile sevmişti. Yüreği akmıştı Nesibe'ye. Onun da kocasına. On altı yaşında evlenmiş, on yedisinde kucağına almıştı Mustafa'sını. Kaynanasının evine gelince hâliyle ondan öğrenmişti analığı. Hakkını yememek lazımdı. Kızlarına nasılsa ona da öyleydi ilk zamanlar. Ne zaman ki Nesibe kocasına işveler yapmaya başladı; işte o zaman kadıncağının bütün bastırılmış duyguları, ziyan olmuş gençliği, hevesleri depreşti. Kimi zaman sebepsiz ağrılar olurdu başında. Hemen nane yağı damlatılmış yemeniyle sarılırdı başı. Kimi zamanda hafif baygınlık şeklinde tezahür ederdi. Ama hiçbir beklenen sonucu getirmezdi. Nesibe bazen de acırdı kaynanasına. "Her kadın sevimleyi, fark edilmeyi ister," diye düşünürdü.

Ertesi gün Mathilde'nin kaynanası Angela'yı ziyarete gitmek için haber yolladı Güzin Hanım. Çok severdi eski komşusunu. Ne güzel dostlukları olmuştu zaman içinde. Bekir'in üç kız kardeşinin de çeyizlerine yardım etmişti. Kızlar hep arka arkaya evlenmişlerdi. Hele Türkiye'ye gideninki çok apar topar olmuştu.

Damat altı aylığına görev için geldi. Kızı gördü. Âşık oldu. Ne yapıp edip aldı, gitti. Çeyizini sabahlara kadar uyumadan hazırladılar iki komşu. İpek gecelik sabahlıklar, yatak yorgan takımları, sofrâ örtüleri, dantel anglez sehpa örtüleri. Daha neler neler yetiştirildi o kısacık zamanda. Uzak yol olduğu için mobilya türünde çeyiz götürememişlerdi. Sadece iki büyük el oyması sandık ve bir de gelinin büyükannesinden kalma aile yadigârı küçük vitrin gidebilmişti. İçinde danteller ve kahve fincanları sergilenecekti oturma odasında. Zaten damat Halil de ihtiyaçları olan eşyayı İstanbul'dan temin etmekten yanaydı. Macide'nin zevkine uygun... Ama İhsan Bey'le Güzin Hanım kızlarını çeyizsiz yollamayı eksiklik bildiler. Gece gündüz demeden hazır ettiler. Ceviz sandık açıldığında içinden mis gibi lavanta ve sabun kokuları odayı sarıyordu. Özenle hazırlandığı o kadar belliydi ki... Hele Angela'nın gizlice ördüğü dantel iki kanat yatak odası perdesi göz kamaştırıyordu. Güzin Hanım çok şaşır-mıştı. Bu perdeyi çok istemişti. Ama yetiştirememişti. Sevinçten kendini tutamayıp ağlamaya başladı. O da Angela'nın oğlunun düğün yemeklerini yapmıştı zamanında. Üç yüz kişiye yemek hazırlamak hiç de kolay olmamıştı. Mutfağı oldukça genişti. Büyük ahşap bir masası vardı. Onun üzerinde yapardı bütün yemeklerini. Duvardaki raflarda sahanlar diziliydi. Altında bakırdan, topraktan tencereler dururdu. Tencereler görünmesin diye fistolu bir perde takmıştı oraya. En sevdiği renk olan maviden... Mutfakta kocaman taş bir ocak vardı. Güzin Hanım için ocak, evin kalbiydi. Mutlaka dumanı tütmeli, bir tencere kaynamalıydı her gün. Yoksa yuva olmazdı o ev. Köyden kesilip gelen kuzuların etleri Girit'in otlarıyla pişirilip düğünde dağıtılmıştı. Tatlılar da kız kardeşlerinin marifetleriydi. Dört kız kardeşin de elinde ben vardı. Böyle kişilerin ellerinin lezzetli olduğuna inanılırdı. Gerçekten yemekler yiyenleri mest etmişti.

Nesibe, gülkurusu rengine bir entari giymişti. Malum aylardan ekimdi. Artık akşamüstleri serin oluyordu. Üzerine la-

civert feracesini ve başörtüsünü de almıştı. Kızlarından en büyüğü bugün okula gidememişti. Maksut'u iyice emzirdi. Ablasına bıraktı.

“Ayağında sallayıp uyutuver. Uyanınca da ağlarsa küçük kaşığı pekmeze batırıp yalatırsın. Oyalanır. Biz de geç kalmayız zaten,” dedi. O sırada Güzin Hanım da hazırlanmıştı. Nesibe şöyle bir süzdü kaynanasını. Mürdüm rengi bir fistan giymişti. Kendi dikmişti yıllar önce. Yaka kısmına da yaprak şeklinde bir motif işlemişti. Saçlarının dalgasını ensede küçük bir topuzun içine saklamıştı ki kulağındaki anne yadigârı incili altın küpeleri görünsün. “Aslında konaklarda yaşamaya layık bir güzelliği ve asaleti var bu kadının. Ama gel gör ki herkes hak ettiğini yaşasa ben de sarayda olurdum,” diyerek kıkırdadı kendi kendine. Evden çıktılar. Güzin Hanım, gelininin koluna girdi, hızlı adımlarla yürümeye başladılar. Angela bahçenin kapısında karşıladı onları. Mathilde de yanındaydı. İki kaynana hasretle sarıldılar birbirlerine. İki kız kardeş gibi. Belki de daha samimi. Oturma odasına geçtiler. Çok olmuştu gelemeyeli. Evin işi bitmiyordu ki. Eskiden bahçe duvarları birdi. Her fırsatta gidip gelirlerdi. Hâl hatır soruldu. Romatizmalardan şikâyetler edildi. Ayva bolluğundan, zorlu kış teşhisleri konuldu. Oğlan torunların haylazlığından, kız torunların çeyiz hazırlıklarına kadar her muhabbet yapıldı. Masum giybetler de tadı tuzuydu. Kahveler içildi. Kurabiyeler, börekler ikram edildi. Soğuk badem şerbeti sunumu ayrı bir özenliydi. Güzin Hanım bardağın altındaki iğne oyası altlığı hemen tanıdı. Gözleri doldu. Kendisi örmüştü komşusuna. Noel hediyesi olarak. Sohbetler, kakhahalar derken kalkma vakti gelmişti. Herkes çok memnun kalmıştı. Eve döndüklerinde hanımlar beylere hararetle bugünü anlattılar sofrada. İhsan Bey, yemekten sonra oğlu Bekir ile kahve içiyordu. Babasının canının sıkkın olduğunu görünce sebebini sordu. Fincanını tabağa bırakırken, cebindeki tespihini çıkardı yaşlı adam.

1924 yılında mübadeleyle karşılıklı göç eden
Müslüman ve Hristiyan iki ailenin gençleri arasında
yaşanan imkânsız aşkın istenmeyen meyvesidir Eleana.

Hayata yaptığı bu zorlu başlangıç, bambaşka
yaşamların kesiştiği bir yolculuğa sürükler onu.

Eleana bu yolculukta, farklı hikâyeleri olan üç kişiyle
daha karşılaşacaktır. Bu karşılaşmaların sonunda
acaba çaresizlik ve yalnızlıktan kurtulup umuda
yelken açabilecek midir?

Mediha Selda Avcı, mübadele yıllarından
yüzyılın ortalarına kadar uzanan bir dönemi
göçmen bir ailenin odağında ele alıyor.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2269-9

9 789751 422699

KDV'den muafdir